

Küçük Albatros

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Albatros

Aysel Banu YAVUZAL

Rüzgârlı bir yuvalama adasında, otların yere eğildiği ve denizin bütün gün mırıldandığı bir yerde, genç bir albatros kocaman beyaz-gri kanatlarını gerdi. Adı Sky'ydı. Başında yumuşacık tüyler, ucunda hafif bir pembe olan soluk şeftali rengi bir gagası vardı. Sky, okyanus rüzgârlarının gelip dalgaların üzerinde oyunbaz kurdeleler gibi kıvrılmasını izlemeyi çok severdi.

Yakınlarda Pip adında küçük bir fırtına kuşu yaşırdı. Pip, Sky'dan çok daha küçüktü; dumanlı gri-kahverengi bir gövdesi, beyaz bir karnı ve minicik kıvrık siyah bir gagası vardı. Pip'in her zaman meraklı, yuvarlak koyu gözleri vardı. Her sabah Pip kayaların üzerinde zıplayarak dolaşır, rüzgârın ne getirdiğini görmek için sabırsızlanırdı. Bir gün Pip, Sky'yı kanat çırpma alıştırmaları yaparken buldu.

Sky ile Pip hemen arkadaş oldular. Sky bir bacağına küçük, örülmüş bir yosun şeridi bağladı; Pip ise bir ayak bileğine otlâ bağlanmış minik bir deniz kabuğı taktı. Balıklarını ve hikâyelerini paylaştılar, gün batımının suyu altın rengine boyamasını izlediler. Yaşlı kuşlar, okyanus rüzgârlarının onları genç deniz kuşlarının toplandığı uzak bir yuvalama adasına çağırdığını söylüyordu.

Her akşam okyanus rüzgârları ılık ve düzenli eserdi, uzak ada ise yaşlı kuşların hikâyelerinde parıldardı. Sky kocaman, sıcak gözlerle dinledi. "Rüzgârlar bizi çağırıyor," dedi Sky, büyük kanatlarını çırparak. Pip küçük yuvarlak başını yana eğdi ve fısıldadı: "O ada kulağa çok, çok uzak geliyor."

Sky suyun üzerindeki uzun, parlayan rüzgâr yoluna baktı. "Oraya birlikte uçabiliriz," dedi Sky nazıkçe. Pip'in umut dolu kocaman koyu gözleri parladı, sonra endişelendi. "Ya yorulursam?" diye sordu Pip. "O zaman seni yüreklendiririm," dedi Sky. "Arkadaşlar birbirine yardım eder. Arkadaşlık bunun içindir."

Şafakta havalandılar. Sky'ın kocaman açılmış kanatları okyanus rüzgârlarını yakalayıp yükseldi. Pip yanında çırpındı, küçük ve çevik, esintili dalgalara binerek. Altlarında dalgalar yuvarlanıp parıldıyordu. Martılar kayalıklardan iyi şanslar diledi. İki arkadaş yan yana uçtu ve yuvalama adası yavaşça arkalarında küçüldü.

Bir süre yolculuk harika bir oyun gibi geldi. Okyanus rüzgârları onları usulca ve kararlılıkla ileri itti. Pip aşağıdaki serpintilere gülerek daldı ve süzüldü. Sky geniş, sakın daireler çizerek süzüldü, Pip geride kaldığında hep bekledi. "Harika gidiyorsun!" diye seslendi Sky rüzgârın üzerinden. "Kanatlarını çırpmaya devam et, küçük dostum!"

Sonra güneş yükseldi, hava ısındı ve durgunlaştı. Pip'in küçük kanatları ağırdı. Uzak ada ufukta yalnızca minicik bir noktaydı. Pip'in kanat çırpışı yavaşladı, yuvarlak gövdesi sallandı. "Çok yoruldum," diye soludu Pip. "Belki geri dönmeliyiz. Ada benim için çok uzak."

Sky yaklařarak süzüldü ve tam Pip'in yanında uçtu, onu sert rüzgârlardan korudu. "Sandığından daha cesursun," dedi Sky yumuřakça. "řu kayanın üzerinde dinlenelim ve serin havayı içimize çekelim." Birlikte kondular ve okyanus rüzgârları çevrelerinde fısıldarken Pip soluklandı. "Her seferinde bir kanat çırpışı," dedi Sky. "Tek ihtiyacımız bu."

Uçmaya devam ettiler, ama rüzgâr zorlaştı, itti ve çekti. Pip'in minik siyah gagası yorgun küçük soluklarla açıldı.

"Yapamıyorum," diye ciyakladı Pip. "Böyle büyük bir yolculuk için çok küçüğüm." Sky sakın ve alçaktan uçtu. "Şimdiden çok uzaklara uçtun," dedi Sky. "Bak ne kadar güçlüsün artık. Ben tam burada, yanında kalacağım."

Pip, Sky'ın kendinden emin gözlerine baktı ve derin bir nefes aldı. "Bir kanat çırpışı daha," diye fısıldadı Pip. "Sadece bir tane daha." Sky yüksek sesle, yavaş ve neşeyle saydı: "Bir! İki! Üç!" Her sayıya kanatların yumuşak bir vınlaması eşlik etti. Pip onlarla birlikte kanat çırpı ve yavaşça ufuktaki minik nokta büyümeye başladı.

Okyanus rüzgârları onları daha yükseğe kaldırdı, sanki onlar da tezahürat ediyordu. "Görüyor musun?" dedi Sky sıcak bir sesle. "Her kanat çırpışı bizi biraz daha yaklaştırıyor. Çok küçük değilsin. Tam olması gerektiği gibisin ve yalnız değilsin." Pip'in yorgun kalbi hafifledi. Sky yanındayken uzun yolculuk artık o kadar da bitmez tükenmez görünmüyordu. İki arkadaş rüzgâra birlikte bindiler.

Sonunda uzak ada denizden yükseldi, yemyeşil ve davetkâr. Deniz kuşları üzerinde daireler çizerek merhaba dedi. Pip mutlu bir taklayla kondu, Sky da yanına usulca indi. "Başardık!" diye cıvıladı Pip. "Birlikte başardık!" Sky güldü ve sıcak kumda komik bir dans yaptılar.

O akşam kayaların arasında rahat bir yer buldular ve güneşin denize batışını izlediler. Pip ayak bileğindeki deniz kabuğuna dokunup gülümsedi. "Pek çok kez pes etmek istedim," dedi Pip. "Ama sen beni hep yüreklendirdin." Sky başını salladı. "Uzun yolculuklar kolaylaşır," dedi Sky, "arkadaşlar birbirini yüreklendirdiğinde."

İki arkadaş bütün mevsim uzak adada kaldılar; balıkları, hikâyeleri ve ılık rüzgârları paylaştılar. Genç kuşlar ziyarete geldiğinde Pip onlara uzun uçuşu anlattı. "Sırrı, yanındaki bir arkadaş," dedi Pip, "ve 'yapabilirsin' diyen bir ses." Genç kuşlar kocaman gözlerle dinlediler ve tüylerini kabarttılar.

Ve okyanus rüzgârları her çağırdığında, Sky ile Pip kanatlarını gerdiler ve birbirlerine gülümsediler. Yolculuğun uzun ve yorucu olabileceğini biliyorlardı. Ama tatlı sözler, düzenli kanat çırpışları ve yakındaki iyi bir arkadaşıyla hiçbir yolculuk çok uzak hissettirmezdi. Birlikte parlak mavi göğe yükseldiler, rüzgârlara binerek eve döndüler.